

NRC ★★★★★ Korthals in stukken

De comeback van Louise Korthals vangt de worsteling van een moeder met de ratrace om haar heen

Cabaret 'Korthals in stukken' markeert de terugkeer van de cabaretier nadat het krijgen van drie kinderen haar een paar jaar van het podium hield. Maar ja, hoe stap je weer in een wereld die alsmaar sneller en meer lijkt door te draaien?

Foto Annemieke van der Togt

Cabaretier Louise Korthals (41) pleit vurig tégen het type vader dat 's avonds weliswaar thuiskomt van zijn werk, maar zijn hoofd op kantoor achterlaat. Een beetje als *kijken* naar een zak friet, vindt ze: „Je maag begint te rommelen, je mond begint speeksel aan te maken...” Boos: „Maar er komt maar geen friet! Het ziet eruit als friet, het ruikt naar friet, het heeft de vorm van friet, maar je proeft geen friet!” Oftewel: Het is aanwezig, maar daar is alles mee gezegd.

In een geweldige en uiterst muzikale vijfde voorstelling probeert Korthals alle moeders te emanciperen. Ook die uit de generaties voor haar, blijkt in een duister en gejaagd protestlied: „Oh, had ik al die eeuwen maar geleefd, dan had ik al die vrouwen uit het slop getrokken / Had ik Medea ferm en toch beleefd, verteld dat het nu klaar moest zijn met mokken.”

Korthals in stukken, ongeveer voor de helft bestaande uit liedjes, markeert de terugkeer van Korthals nadat het krijgen van drie kinderen haar een paar jaar van het podium hield. Nu wil ze weer deelnemen aan het leven buiten dat van het gezin, maar ja, hoe stap je weer in een wereld die alsmaar sneller en meer lijkt door te draaien? En waarom zou je dat überhaupt doen, vraagt ze zich zingend af.

Korthals wil enerzijds luid haar stem laten horen over de gelijkwaardigheid tussen man en vrouw, en over de idioterie van de *manosphere* („vrij vertaald: mannelijk sfeertje”). Maar tegelijkertijd wordt ze als moeder van drie jonge kinderen om de haverklap afgeleid. Korthals heeft een erg geslaagde en opwindende vorm gevonden om deze chaotische worsteling invoelbaar én zichtbaar te maken. Haar liedjes en verhalen worden telkens abrupt onderbroken. Door haar om aandacht vragende kinderen, met wie ze in haar eentje interacties naspeelt. Of door plotselinge deelname aan een hippe sportles op beukende *beats*, want ja, de hedendaagse maatschappij schrijft ook allerlei normen voor aan het uiterlijk. Heerlijk speelt Korthals een gillende instructrice, gespecialiseerd in een afschuwelijk soort (maar herkenbare) taal: „*I see some first timers here tonight! Welkom bij onze community! Woehoe! Dig deep, stay hungry, push past your limits!*”

Het tempo in de voorstelling blijft versnellen, en als Korthals op den duur tussendoor ook nog vragen van haar bejaarde moeder over apparatuur moet gaan beantwoorden (opnieuw leuke solo-geacteerde interacties) en er ook liedjes abrupt worden verstoord, worden de harde schakelingen in de voorstelling je als publiek bijna te veel. Maar dat is precies waar de voorstelling over gaat.

Tussen de chaos door zingt Korthals geweldige nummers, bijvoorbeeld over de marketingmachine rondom identiteit en over Andrew Tate- achtige influencers die online jonge kinderen vergiftigen. De diepe, repeterende en soms duistere klanken van de synthesizers versterken voortdurend een gevoel van onrust en beklemming. Sowieso zijn de muziek en muzikanten in de voorstelling geweldig. Ook voor wie denkt dat muziek in een cabaretvoorstelling altijd hetzelfde (akoestische gitaar) liedje is: ga naar *Korthals in stukken*.